

CRÓNICA DE LAS FIESTAS 2003 (Antonio Sirvent - Pep Jordá)

“A Caito el tio amb més il·lusió de la Retreta”

El dia dels trons de l'any passat va ser l'última volta que el vaig veure viu. A la plaça de Dins. Amb el gotet munió a la ma. Un senyal d'identitat tan propi com el ganxo del Capità Garfio. Jo no sabia res. Però ell sí. I malgrat això, gaudia amb normalitat de les seves últimes festes, dels darrers gotets. Com qui pensa que no s'ha de morir mai. O com qui té molt clar que el temps s'ha esgotat, i que ha d'esprémer la vida fins als darrers minuts. La següent volta que vaig saber d'ell, el seu nom ocupava l'esquela d'un periòdic. S'havia mort Pep Casabuena, l'home que un dia vam intentar tornar als Gusmans, el company sempre empenyador i divertit, el bon vivand que gaudia de la vida com pocs saben fer-ho, el bancari que m'havia aconseguit el préstec hipotecari de la casa on visc, això sí, en condicions més oneroses que el que li acaben de concedir al cartagenero moreno, el nostre sempre estimat ex president Eduardo Zaplana.

La mort de Casabuena em va deixar trasbalsat. Tant com la d'Eugenio Raduán un abencerratge estimat i respectat, que no per esperada va resultar menys dolenta. El recorde els darrers anys recolzat al seu balcó de l'avinguda País Valencià durant la segona diana mirant-nos amb la mirada esmaperduda. Deixant anar una llagrimeta. I durant les festes, cada volta que molts abencerratsges passàvem per allí no podíem deixar de fer una ullada furtiva, esperant trobar-nos amb la presència d'eixe home amable. Cercant la figura esborrada d'eixe darrer senyor, en majúscules, que va ser president d'Apolo però que, sobretot, va ser un home, en el millor sentit de la paraula, bo.

Eugenio Raduán i Pep Casabuena amb les seues dos maneres d'entendre la vida i la festa, tan diferents i, alhora, tan compatibles, ens han deixat a tots un poc més orfes. Però també ens han deixat un llegat que ben be es podria resumir amb aquella dita que tenen els catalans i que resa: dels quatre dies que vivim, quatre hi son amb pluja, però del que fa bo, d'eixe fem una eternitat.

Parlant d'eternitats. **Diuen que no hi ha be ni mal que cent anys dure.** I els abencerratsges aquest any, no se per què exactament, celebràvem el centenari de la fundació de la filà. I potser per això, a tots - com qui vol no vol la cosa - al mes de maig ens va vindre al cap la següent qüestió: si no hi ha be ni mal que cent anys dure això significa que en aparèixer el Sant Jordiet al castell les festes de l'any 2003, en acomplir els cent anys d'història, els abencerratsges se'n anirem a fer punyetes? Desapareixerem com els arbres i les roses de la Rosaleta? Ens fondrem com les llàgrimes en la pluja? Eh? Doncs amb eixe neguit, amb eixa desazón, amb este vivo sin vivir en mí, vam iniciar els curs fester, l'any del Centenari. Que per cert celebraven a la limón amb altres dos entitats de prestigi: el Real y l'Atlètic de Madrid. Mala barraca. Estranys companys per a un estrany viatge que amenaçava portar-nos enlloc.

De moment la primera parada ens va portar al Círculo Industrial - que ni es rodó ni fabrica res - Allí vam celebrar, el 11 de maig, la cerimònia d'obertura de l'any del Centenari. Que per cert, va ser menys vistosa que la dels Jocs Olímpics de Barcelona. Veges tu que hauria costat vestir a Javier García d'arquer i haver-li fet disparar un parell de sagetes. Be, tampoc es tractava d'això, i es va fer un acte senzill i digne que va acomplir el seu propòsit reten homenatge a la memòria dels abencerratsges. I que va comptar amb la presència del nostre estimat alcalde Miguel Peralta que - fixeu-vos - li te una forta retirada a Marichalar i a Tirisiti, tots dos plegats. Punt i apart va merèixer el discurs de Rafel Romà. Encara estem preguntant-nos: què ens va voler dir. Parlava en paràboles com Jesucrist? O amb subterfugis i paràfrasis? A causa d'allò ja s'ha fet famosa la frase: Tens més perill que Rafel Romà amb un micro a la ma.

Una altra cosa que també tenia perill era la primera carta que ens va enviar la Junta. La que ens convocava a la dinà. No sé si us va fixar, però portava data del 107 de mayo de 2002. Cony! El 107 de maig! Jo havia sentit parlar d'anys de traspass i coses per l'estil. Però un mes de 107 dies em va semblar excessiu. Després vaig pensar que, potser, es tractava d'una nova mesura de la Junta per celebrar l'any del Centenari, o del govern. Allargar els mesos per a que cotitzem més i així garantir el sistema de pensions. Quina idea tan maquiavèlica. Amb eixe neguit vam anar el 22 de juny a la finca de Santiago Guillem. I en arribar, un altre neguit. Una altra volta: cony!. Allò no era una dinà. Allò eren les carreres d'Ascot. Tots amb sombrerets i models que semblaven més propis de la regna d'Anglaterra i de les seues dames d'honor, que d'un grapat de guerrers del bando de la media luna. No estaven començant be el Centenari. No.

Per sort l'estiu ens va donar un respir. I la junta, un tapet verd quan vam tornar de vacances. Què passa? Estàvem en l'any del Centenari i ens podíem permetre el luxe de tirar el burro per la finestra. I per si no havia prou amb el tapet, el 18 d'octubre, Licores Sinc ens va convidar a un assaig on van regalar-nos una bonica botella de cafè licor edició limitada. En realitat l'únic limitat era la botella i l'etiqueta. El cafè, suposo, seria el mateix que fan servir habitualment. No m'imagino a Jordi Alentado, en pla Juan Valdés, seleccionant un a un els grans de cafè de la molta i dient: este per als Abencerratsges, este no. El més important és que s'ho vam passar d'allò més be a les instal·lacions de

Licores Sinc, i com agraïment als nostres amfitrions els vam deixar sense gots. Se'ls vam endur tots. Fins i tot han hagut de declarar perdudes extraordinàries en el balanç a conseqüència del nostre interès per les vaixelles alienes.

Amb el gotet a la butxaca ens va sorprendre el mig any. Sopar, entraeta i dos fets de menció. El primer: que el nostre plat d'olla va arribar al concurs tard. Es veu que els merengues de la filà encara no havien comprat el rellotge del centenari del Real Madrid; o potser sí l'havien comprat, i el que passa és que el rellotge funciona com l'equip. El segon fet és que vam repartir la recepta de l'olla entre el públic. Mare de Déu, quina gosadia. Els abencerratges donant instruccions de com es prepara una olla. Nosaltres, que en cent anys només hem guanyat dos voltes el concurs, la primera i la última. Nosaltres que som a la gastronomia el que el Rayo Vallecano a la primera divisió. És tan desgavellat com si el Barcelona donara curssets per organitzar un club de futbol. O com si José Maria Aznar hagués escrit un llibre titulat "Aprenda a hacer amigos".

Després va arribar Novembre, qui tinga llavor que sembre. I els abencerratges vam sembrar una llavor a la modernitat inaugurant la nostra pàgina web. Una pàgina correcta, mi millor ni pitjor, que guanyarà punts quan funcione la versió en valencià. Que, per cert, ben be podria haver sigut la versió original. La cosa és que uns navegant i altres naufragant vam arribar a desembre. A l'assaig on es va presentar el quadre de Ramón Castañer i el llibre Cançonetes als Abencerratges recopilat per Pepa Botella. La dona del pintor i filla de Rafael Botella, a més de copsar el protagonisme de l'acte, ens va oferir un interessant treball que ajudarà a divulgar un pedaç de la memòria dels abencerratges. Igual d'interessant va ser la presentació de llibre Cinquanta anys d'esquades de negres, un acurat treball dirigit per Paco Payà, que ens ajudarà a saber qui som, d'on venim i, sobretot, a qui no hem de contractar mai com a dissenyador de la nostra esquadra de negres. Eixa que no s'ha vist mai...

I parlant de sensacions inesborrables.. dies després vam ensopegar-nos amb un calendari tamaño Coca-Cola familiar on es veia tes com un pal i polit com un pimpollo rebentón al nostre primer tro. Cony – vaig exclamar una altra volta – què fa ahí Indalecio? Es que l'Associació s'ha quedat a dos veles i ha decidit fer com els clubs de futbol exposant els seus davanters en un calendari per treure diners? El cas es que els clubs de futbol – vaig pensar – fotografien als seus craks més lleugerets de roba. I en eixe cas, Indalecio devia haver eixit vestit només amb la faixa i l'espaseta tapant-li el seu punyale. No. No devia ser això. Devia tractar-se d'un homenatge a les filaes o alguna cosa per l'estil. Però el cas es que des d'eixe dia, cada volta que m'han de fer la revisió del cotxe, jo ja no vaig amb la mateixa alegria al taller. És més, vaig amb recel. Atemorit. Perquè... què passa si junt a la taula de ferramentes un dia em trobe a Indalecio, penjat a la paret, i rodejat de les conilletes del Playboy? Després d'això no podré mai més tornar a mirar al nostre primer tro sense imaginar al seu costat dos enormes pits farcits de silicona. I el que es pitjor. Amb quina confiança tornaré a dir-li al mecànic que li pegue un bona repassada als baixos... del meu cotxe.

Després del parèntesi del Nadal, vam encetar un nou pack d'homenatges. El que el Diumenge de Rams els abencerratges vam oferir a Gori Casasempere pels seus 25 anys com a director de la Primitiva. I el que la Banda ens va oferir a la filà amb motiu dels cent anys d'existència. Després d'eixe desplegament de felicitacions vam continuar viatge cap a les festes, amb una idea fixa al cap: seria veritat allò de que no hi ha be ni mal que cent anys dure? Que passaria amb nosaltres en arribar el mes de maig? Sí. Perquè, les festes d'enguany és van tornar a celebrar en maig. Sembla com si aquella manifestació del 22, 23 i 24 sempre hagués desencadenat un malefici. Encara haurem de canviar el títol a la marxa mora Tarde de Abril per Vesprada de Mayo. Ja voreu.

I de sobte, quan estàvem la mar de feliços pensant en les properes festes i gaudint de l'any del Centenari, ens va sorprendre una altra desgràcia: l'esclat d'una nova guerra a l'Iraq. I es que vullgam o no vullgam els abencerratges som moros i, mes que siga de passada, una mica de simpatia els tenim. Per una simple qüestió d'estètica, si més no d'ètica. No sé si seria conseqüència de la guerra, però des d'eixe moment les comunicacions que habitualment ens envia la Junta van prendre un aire castrense que a mi van aconseguir acollonir-me. Recordo especialment aquella, que s'assemblava molt a un comunicat de l'Estat Major, i que començava amb el titular: Aviso urgente para fiestas 2003. Així, sense article. I que després de donar-nos instruccions sobre el vestuari: la faja original del diseño antiguo – centenària sí bonica no – i la espada adorno que deberemos llevar colgada – espada adorno? Colgada? En que estarien pensant? I acabava dient: Se advierte por tanto la prohibición de vestir el traje de abencerraje durante este año a todos aquellos componentes festeros que no cumplan **es-cru-pu-lo-sa-men-te** con el diseño antes citado.

Què, acollona o no?

Doncs amb eixe nou neguit de complir escrupulosamente con el diseño antes citado va arribar el diumenge de glòria. Els abencerratges vam estar representats per tres distingits companys, com els tres capitans, Pep Botella, Rafel Romà – que vestia un traje realment antic, en la seva doble accepció d'històric i de vell – i Jordi Botella, qui per ser el més jove - d'alguna manera - va tindre que lluitar amb la part més costeruda del trajecte. I com a gloriero de l'hospital tota una novetat: Javier Garcia. A qui, per cert, els responsables de medi ambient de l'Ajuntament estan plantejant-se incloure en nòmina per a que els diumenges passege la seua contundent anatomia pels jardins del Preventori.

El viatge cap a la festa va continuar el 23 d'abril, dia de Sant Jordi, amb la presència a la glòria infantil del nostre company Eloy Sánchez Sempere. Un xiquet que, amb estil i simpatia, ens va representar als abencerratges de la millor manera que podíem esperar-ho en un any de Centenari.

La resta del mes d'Abril la vam passar mirant al cel i enguany amb una doble raó. Per comprovar que no hi havia amenaça de pluja... ni de fuego amigo. Perquè amb el domini que els americans tenen de la geografia mai se sap. Be, doncs amb eixe temor, se'n vam anar a arreplegar la faixa i l'espaseta amb el fi de complir escrupolosament amb el diseño. I després se'n vam anar a casa amagant el fardo baix les canaleres, no fora cosa que algun conegut ens buscara les pessigolles amb la estètica de les dos peces del diseño original.

De seguida va arribar el dia el dia dels músics. Vam cantar l'himne, i després vam pujar a la Font Rodona. I allí sí: notícia. Per primera volta en cent anys d'història, els abencerratges desfilàvem davant dels Contrabandistes. Això sí que era una efemèride. Toma Centenari. Feia goig veure la cara de sorpresa dels andalusos. No s'ho podien creure. Ni nosaltres tampoc. Quina gosada. Encara ens quedava al paladar el dolç sabor de la venjança quan vam començar a menjar-nos el plat d'olla. I llavors el nostre primer tro va prendre la paraula.

I va començar a parlar de Fundadors, de Veterans. Des d'on jo estava no va haver manera de saber si parlava de conyac o d'alguna altra cosa relacionada amb l'any del Centenari. El que sí ens va quedar a tots ben clar es que estàvem celebrant una fita històrica. Per que fa més o menys cent anys un grup d'amics va trobar una bona excusa per gaudir de la seua amistat en un ambient de festa. I ho van fer prou be perquè aquella excusa encara continua aprofitant-nos per a seguir junts, a tots els que avui formem part dels abencerratges.

Amb eixa estranya sensació de sentir-nos un poc tendres i un molt juràsics se'n vam anar a dormir i de seguida va sonar el despertador. Ahí te quiero ver. Tots els temors acumulats al llarg de l'any, totes les amenaces es van fer realitat de cop i volta. Sí. Si no era complicat posar-se a les cinc del matí les corretges; ara la faixa. Que seria la original del disseny, però que era més lletja que Yola Berrocal. I fàcil de col·locar. Eh? Tota la família en pijama rodant al voltant nostre com si estigueren embolicant un regal de La Media de Seda. I els altres, mentrestant, mirant el model del cartonet dels actes oficials com si fora el llibret d'instruccions d'un Mecano. I per acabar-ho d'arrodonir l'espaseta. Que si t'ha quedat massa alta, que si et penja massa. Mira, Antonio, ací al cartonet no està igual. I al final quan, una hora després, ja estaves vestit, què et penses? que te s'havien acabat els problemes? No. Perquè vas eixir al carrer, per una part, acollonit mirant a tot arreu per si la Junta havia col·locat policia secreta per a verificar que acomplies escrupolosament el diseño antes citado. I per altra, molest pels constants colpets o carcíes – depenia del ritme de marxa - que l'espaseta li anava dispensant a les teves parts – diguem-ne – nobles.

Presa d'una enorme excitació i amb el glande irritat per culpa de l'espaseta vam arribar al Miñó. I llavors una altra volta: cony! Allò no pareixia una matinaeta i herbero. Allò semblava la sala d'embalsaments de Sinuhé l'egipci. I la madrina i voluntàries, les sacerdotesses de la casa de la mort embenant a un grapat de mòmies abencerratges que encara no s'havien lliurat del son. En fer un tast d'herbero, però, les coses es van vore d'una altra manera. Vam agrair a la madrina i voluntàries la gràcia que van tindre per convertir un pedaç de tela que semblava obra d'Àgata Ruiz de la Prada en una faixa lluidora. Vam agrair l'hospitalitat al Miñó i, després de travessar el cantón del piñón con las agujas de gafa al cinto, se'n vam anar a vore com arrancava la nostra esquadra.

El cabo d'arrancà de la diana va ser Eliseo Calabuig – que te nom de pel·lícula de Berlanga – i què voleu que us diga del nostre Pablo Abaira particular, que no s'haja dit ja. O que sí s'haja dit. Que ho va fer de categoria. Com sempre. Que ens va oferir un cabo memorable. Que va deixar a totes les dones amb més de seixanta-cinc anys que omplien la plaça bocabadades i amb les cames tremolant. Per alguna cosa Eliseo és conegut com el George Clooney de la tercera edat. O com el Rusell Crown de l'Hogar del Pensionista.

Acompanyats per les notes del Desgavellat vam recórrer els carrers d'un Alcoi que començava a despertar a un nou matí de festa. I dopats pels millors anabolizants del món que son l'herbero i el mesclat, vam iniciar la sempre difícil ascensió del carrer Sant Mateu. Una volta al Partidor es va produir el relleu de la formació. Enrique Bardisa – embotit dins d'una faixa que tenia més estrelles que el cel d'una nit d'estiu – va ser l'encarregat de arrancar l'esquadra. I ho va fer com sempre. Amb estil, amb mestressa. Com el clàssic que és. I amb l'acompanyament d'un altre clàssic: les notes d'Un moble més.

Acabada la Diana se'n vam anar a esmorzar. I allí per primera volta en les festes vaig començar a adonar-me que potser la maledicció dels cents anys s'havia fet realitat. Perquè, o m'ho feia a mi la vista, o hi havia un marasme general que presidia l'estança. Estàvem tots apalancats, sosos o - com diria Botella – somordos. Potser el pes de la responsabilitat, el fet de saber-nos hereus d'una tradició que acomplia cent anys, havia aconseguit fer de nosaltres persones serioses i discretes. O potser es que encara estàvem tots dolorits per la pressió de la faixa i els constants colpets testiculars de l'espaseta.

Per sort l'esmorzar, i les atencions de cambrers i cambreres, van alleugerir un poc els nostres mals. I després de fer un poc l'óbila pels carrers d'Alcoi, amb un cel que amenaçava pluja, i qui sap si fuego amigo, vam tornar a la filà a

gaudir de la segon cita gastronòmica del dia. El menjar va estar correcte, ni bo ni roí. El que no va estar tan correcte va ser la pallissa que ens va pegar el comandant Epi als que vam tindre la mala fortuna d'asseure'ns al seu costat. Mare de Deu quina manera de parlar. Quina eloqüència. Quina quantitat d'informació. Si sabia més coses que una enciclopèdia multimedia. Era com si en lloc d'un abencerratge haguérem estat dinant amb el Libro Gordo de Petete i Carolina al costat. Per sort el seu amic Fernando García va tindre una bona idea. I quan es va alçar a pixar, va trucar des d'un mòbil a l'Estat Major i el va recomanar per a la pròxima missió del Hespèrides. Divuit mesos a l'Antàrtida. Així que ja sabeu, si l'any que ve no el veieu per la filà no pregunteu per què.

Després de dinar i travessar un Mar Roig de moros, públic i policies vam arribar al Partidor disposats a integrar-nos a la desfilada de les forces musulmanes i/o/u islamites, que no integristes, de les que els abencerratges formem part. L'arrancada de la nostra esquadra va ser d'allò més espectacular, acompanyada per les notes de L'entrà dels moros i encapçalada per Pep Sou - que també portava una faixa que semblava l'hemisferi boreal. I darrere d'ells l'esquadra especial del Centenari. Amb un disseny sobri i elegant, inspirat en la tortilla en julivert però força millorat. Obra de Gonzalo Matarredona i dels suggeriments del propis esquadres. Un encert. I dic jo... Que no farem un pensament i adoptarem i adaptarem algun dels elements de l'esquadra al nostre vestuari habitual. Meditem-ho. Tenim de temps fins al pròxim Centenari.

La marxa Tarde de Abril d'Amando Blanquer, i Alberto Pérez com a cabo, van acompanyar l'arrancà de l'esquadra especial del Centenari. Una esquadra que només va rebre comentaris favorables i afalagadors. Una esquadra que va agradar molt i que va demostrar que amb bon gust i idees clares es possible treure al carrer dissenys senzills i elegants. Una esquadra a la que tots els abencerratges devem estar agraïts perquè va deixar ben alt el nostre pavelló.

Eixa va ser la cara amable de l'entrada. El reverso tenebrosos el vam haver de suportar els soferts malditos. Primer amb la yença de tots els anys. Avant avant, pareu, pareu, desplegueu-vos, desplegueu-vos, encolliu-vos. De manera que al final ja no saps si estàs en el carrer Sant Nicolau desfilant en l'entrada o al Olímpia fent una taula d'aeròbic. Després fugint del indi cheroquee caballo loco, Ramón Gisbert, el cabo batidor de l'esquadra especial. I per últim – novetat d'enguany - suportant els cruels comentaris del públic al voltant de la faixa – mira que es lletja, molt ridícula, que no veieu que el blau cel i el groc no combinen – i donant explicacions – no açò només es per enguany, pel Centenari, l'any que ve no la portarem – Preguem a deu que així siga.

El dia que tradicionalment els alcoians dediquem al nostre patró, i que enguany vam dedicar a San Ciriaco, patriarca ortodox de Constatinoble, va començar amb l'esmorzar a la filà. I una altra volta vam comprovar que estàvem con la cara ja a cuestras com ens deia el sergent Nateras a Ceuta. I es que entre el solet, el cansament del dia anterior, i el glande, que degut a l'espaseta es va calcificar i es va fer durícia, impedit-nos donar-li l'ús per al que havia estat originalment dissenyat, van aconseguir amoïnar-nos. Al final, arrossegant-nos, i amb l'ajuda d'estimulants – cafè, tabac, més cafè – vam aconseguir eixir al carrer i passar el dia de bar en bar i de processó en processó.

En la processó de la vesprada camí de la plaça ens vam creuar amb els components del grup Sbandieratori di Arezzo. Portant aquelles banderes tan colorides i flamejants i aquells paquets tan ben plantats i saludables. Els vam mirar gelosos, i després vam mirar els nostres. Tan esquifits, tan acovardits, tan poca cosa per culpa de la maleïda espaseta. La Junta ho devia d'haver previst i, amb l'espaseta, haver-nos lliurat un protector – una coquilla – com la dels toreros o la dels jugadors de hockey. I així no ens haguera caigut la cara de vergonya en creuar-nos amb els abanderats italians. Clar que van haver alguns més llestos que bonics i a meitat de processó de l'espaseta ja no els quedava més que el mànec. Perquè un altra cosa no, però això si que ho tenien les espasetes. Boniques no eren, pràctiques tampoc, però almenys, eren fràgils.

I ara una pregunta solta: si l'espaseta era un símbol del centenari, i es trencava amb tanta facilitat. Que podia significar això? Pots ser un missatge subliminal de la Junta sobre la fragilitat i futilitat de les coses terrenals? O... una confirmació **de que no hi ha be ni mal que cent anys dure?**

Amb eixos pensaments se'n van anar a dormir mentre un castell de foc omplia de colors el cel d'Alcoi dibuixant sobre el firmament les mateixes estrelles que els abencerratges portàvem a la faixa en l'any del nostre centenari. Al dia següent ens van despertar uns trets. Altra volta: cony! Ja han arribat els marins - vam pensar. Segur que han tingut notícies dels serveis d'intel·ligència militar – dos conceptes incompatibles – de que a Alcoi hi han moros. I seguint aquell eslògan turístic que diu: Visita Amèrica abans que Amèrica et visite a tu, han decidit prendre part en la batalla d'arcabuceria amb míssils Tomahawk. Ja estava imaginant-me un extermini total de Benimerins quan de sobte va sonar el despertador. Tot havia estat un mal son o... havia sigut una premonició?.

Amb eixe dubte vam anar a esmorzar. I després al disparo. Mirant constantment de reüll per si de cas veiem una altra bandera a ratlles que no fora la senyera. Així vam passar el matí, disparant per obligació, sense ganes. No fos cas que Ana Palacio confonguera la nostra tradició secular amb ardor guerrero fundamentalista i ens buscara la ruïna. Així es que en quant vam vore l'ensenya de la mitja llunya dalt del castell vam fer mutis pel foro i se'n van anar a dinar de la manera més discreta possible. No tots, per que el gros de la filà mantenint una nova tradició se'n van anar a la plaça de Dins a fer l'òbila mentre que José Antonio Pérez i Pep Sempere preparaven una paella i una fideuà,

respectivament. Respectivament i amb marisc. I molt bones. Tan que suggerim a la Junta que els nombre a tots dos conserges de la filà. Que bona falta ens fa algú que sacie la nostra fam de justícia i de l'altra.

Per la vesprada la cosa va ser més tranquil·la. Si pel matí, quan els moros teníem una oportunitat, no ens van visitar els americans, no anaven a vindre ara. Quan les forces cristianes tenien assegurada la victòria. Clar que amb els ianquis i els seus serveis d'intel·ligència mai se sap. Se'ls perden les coses, troben altres on no hi ha res que trobar. Un desastre. El cas és que la somnolència que arrossegàvem durant les festes va continuar i amb ella vam acabar l'alarde. I, de seguida, es vam disposar a esperar el gran moment. La fita que assenyalava el final del nostre any del Centenari.

Llavors Sant Jordi et va aparèixer damunt del castell recordant allò de que no hi ha be ni mal que cent anys dure. Que passaria ara? Desapareixeríem com l'home invisible? Es fondríem com Terminator? Faríem un flash-back com els belgues de Amanece que no es poco. Què seria de nosaltres? Què? Eh? Doncs què havia de passar? Res. Com sempre. L'únic que va passar es que s'havien acabat unes altres festes. Que érem un any més vells. I que amb eixa estranya sensació de sorpresa i incredulitat vam haver d'anar-nos cap a casa. Repassant les imatges d'un any molt especial. D'unes festes assossegades i agradables. Dient adéu a l'any de Centenari, amb l'única seguretat de que probablement no vestiríem ni l'espaseta ni la faixa en el pròxim. I taral·lejant aquella vella cançoneta als abencerrats que deia:

Algún dia es té que acabar la guerra

I la vida tendrem en normalitat

Eixe dia maseros i estraperlistes

De malixia se'n moriran la mitad .

Preguem per a que tots puguem veure-ho. Gràcies.

Totón/Pep Jordà

Maig-2003